

Književna poročila.

Josip Ribičič - Ivan Vouk: Šest mladinskih iger. Mladinska knjižnica «Prosvete» 1. zv. Izdala in založila Prosveta. Trst. 1922. 110 str.

Predpogoj vsake dobre mladinske igre je, da je dejanje prav lahko umljivo in ni samo dijalogizirana poučna razprava, da vpliva igra vzgojno, kar mora neposredno doseči s prikazovanjem takih in takih iz življenja vzetih prizorov, da jo odlikuje skrbno izpiljen in oblikovan jezik in da je zaokrožena umetnina.

Pred sabo imam lično in okusno izdano knjižico mladinskih iger, ki v marsičem ustrezajo navedenim predpogojem.

Prednost bi dal vsekakor «Vražam». To veselo igro v treh dejanjih odlikuje dramatično napeta vsebina, ki na odru prav gotovo ne bo izgrešila svojega učinka. Pisatelju se vidi, da dobro pozna svoje vaščane, ki je vsakega posebej podal z veliko kipnostjo in jih je opremil s tako točno in kleno govorico, kakor je ne najdeš zlahka v sličnih dramatičnih spisih. Brezdvomno bi se avtorju posrečila kaka resna realistična drama. V dobro mu štejem tudi to, da se dejanje res odigrava pred očmi poslušalca in ne samo kje za kulisami, kar je za mladinsko igro gotovo zelo važna prednost. Vse osebe so tipične, enovite in ostro očrtane.

Kar sem omenil z ozirom na jezik in značaje delujočih oseb, velja tudi za ostale igre, pri katerih pa ne morem izreči iste pohvale z ozirom na vsebino in dejanje samo.

Ze koj naslednja dvodejanka «Škrati» ima glavni nedostatek, zdi se brez vsebinska. Človek ima od vsega vtis, da se po odru gori in doli prekucujejo samo pritlikavci, ki nagajajo ubogemu krojaču. Delce utegne doseči svoj uspeh le pri živahni in mikavni opremi in vloženi pesmicah, ki jih je uglasbil J. Grbec; samo po sebi pa je delce blede in zelo razvlečeno.

«Čudodelna srajca» je «dramatizirana» zlata resnica, da obstoji sreča le v preprostosti, zadovoljnosti in ponižnosti. Prizor ima pomen le za čitatelja, mladina pa bi ob tej uprizoritvi ne imela nikakega pravega užitka.

Najslabša se mi zdi sličica «Mladje», kjer se učitelj prav petošolsko vpričo učenk razneži in razžalosti ob spominu na svojega umrlega sinčka-edinčka, no, pa «potolaži se in pozabi, če nosiš v srcu žalostne spomine! Čas je dober zdravnik, mladost pa najboljši.» V mladini ne more taka solzavost najti nobenega odziva.

Če omenim še «Pri svetem Petru», ki se lahko uporabi kot primerna božična igrice, sem z Ribičičevimi igrami pri kraju.

Kot zadnje delo v knjigi je po neki Milčinskega pripovedki prirejena Voukova veseloigra v treh slikah «Trije snubci», katera nekam tuje dirne čitatelja, ki se nikakor ne more živeti v milje dejanja. Tudi tu je sama na sebi borna snov prerevna, da bi zadostila trodejanki, vsled česar kazi to igro razvlečenost in neprava komičnost.

Vendarle pa bo knjiga v tem ali onem oziru prav primerno čtivo za mladino ter bo tudi dober prispevek mladinski dramatiki. Naslovna slika pa prav gotovo ni primerna za zvezek mladinske knjižnice.

Miran Jarc.

Milan Ogrizović: Vučina, drama u tri čina. Tisk in založba St. Kuglija v Zagrebu, 1921.

Nikoli, prav nikoli ne sme umetnik, ko ustvarja, misliti na občinstvo in se mu laskati. Pot mu marveč gre pred občinstvom in pred časom, z močjo svoje umetnosti premaga svet in svojo dobo in vse.